

Крики наближали ся саме до сих воріт, де був Павлусь. Він побачив, як кілька волів з страшним ревом і задерними в гору хвостами гнало по майдані в сторону воріт, розбираючи усіх по дорожці. Павлусь таке вже не раз бачив в літї на степу, де пасли ся воли. Тоді іменно, коли муха дуже тяла, рогатий товар бісив ся, зривав ся і утікав у село. Тоді ніяка сила не годна була його спинити. Та тепер не було ні спеки ні мух; отже від чого воно таке стало ся?

Невжеж вони налякали ся чогось, щось їх сполошило і вони тепер летять мов несамовиті?

Справді вони посатаніли. Вони рванулись у ворота. Татари, що тут стояли, хотіли їх спинити.

Воли заревіли глухо, вдарили на Татарів мов тараном і взяли їх під ноги. Кілька наляканих коний зірвало ся з припони і пігнали в степ. Остав лише оден кінь осідланий, що стояв з боку. Він теж налякав ся, але не міг зірвати уздениці, і хоч ставав дуба, остав на припоні, а воли перебігли біля нього.

Сю хвилю використав Павлусь. Він виліз корча, відв'язав уздечку, успокоїв коня, закинув поводи на ший і вдрапав ся на сідло. Кінь, почувши людину коло себе, занепокоїв ся.

Тепер Павлусь поправив ся на сідлі і рушив що сили з місця у степ... Татари, яких воли порозбивали, не помітили сего.

Зате оден сторожний Татарин, що стояв за частоколом та вступив ся на час волам з дороги, побачив утікаючого Павлуся. Хлопець був в білій свитині і відбивав від чорного сідла.

Татарин доміркував ся, що се хтось з бранців, і пустив ся доганяти. На щастє кінь Павлуся був ліпший, а ще й хлопець не затяжив йому тільки, що рослий Татарин. Поганець зміркував, що бранець втече. Він взяв ізза плеча лук, та став за ним стріляти.

Павлусь почув як стріли свистіли йому попри голову. Від сього кінь налякав ся і став гнати мов вихор. Хлопець не міг досягти своїми ногами стремен і вони били коня по бокам. Серед такої шаленої їзди міг він легко злетіти з ко-